

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Werkgelegenheidsbeleid in India

Loo, M. van het

Citation

Loo, M. van het. (1994). Werkgelegenheidsbeleid in India. *Bestuurskundige Berichten*, 9(4), 5-7.
Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233829>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233829>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Van het bestuur Voorwoord

Vivienne Castenmiller

De kans is groot dat U dit nummer van de Bestuurskundige Berichten met enige bevremding in de hand houdt. Dit is zeer goed te begrijpen. Het U voorliggende nummer is namelijk een door het bestuur van de B.I.L. verzorgde uitgave, in plaats van door de redactie. Oorzaak hiervan zijn problemen in de redactie, gerezen in de loop van de totstandkoming van dit nummer. Na een zorgvuldige afweging van belangen en in goed overleg met de redactie heeft het bestuur besloten de publikatie van deze Bestuurskundige Berichten zelf ter hand te nemen.

Het bestuur achtte deze ingreep noodzakelijk. Uiteraard is hiertoe pas besloten, nadat overleg met de redactie had plaatsgevonden. Zowel bestuur als redactie zijn van mening dat deze ingreep de beste oplossing is voor de gerezen problemen. Inmiddels heeft de redactie de noodzakelijke besluiten genomen, ten einde het verschijnen van de volgende Bestuurskundige Berichten - van haar eigen hand - te waarborgen.

U bent nu dus in het bezit van het laatste nummer van jaargang 9 van de Bestuurskundige Berichten. Met plezier kunnen wij U tevens melden dat ondanks de gerezen problemen, de redactie een goede start heeft gemaakt met het maken van de eerste Bestuurskundige Berichten voor het lustrumjaar. Dit is eveneens een lustrumjaar voor Uw verenigingsblad.

Voor het ontstane ongemak bieden zowel bestuur als redactie haar welgemeende verontschuldiging aan. Wij hopen dat u ondanks veel plezier zult beleven aan dit nummer. ◀ ◀

Marie-Louise Smolenaars

Zoals je al in het stukje van de voorzitter van de vereniging hebt kunnen lezen is de uitgave van deze Bestuurskundige Berichten verzorgd door het bestuur van de B.I.L. De redactie is hiermee akkoord gegaan, omdat dit ons inziens de mogelijkheid bood een einde te maken aan alle problemen van het afgelopen jaar en wij ons kunnen concentreren op de volgende jaargang. Momenteel zijn we dan ook hard aan het werk voor de volgende B.B. met het thema "Onderwijs". Intussen zijn ook de nodige maatregelen genomen die, naar wij hopen, er toe leiden dat de B.B. dit jaar met een grotere regelmaat zal verschijnen dan het afgelopen jaar.

Deze Bestuurskundige Berichten heeft als thema "Internationaal Bestuur". Een aantal artikelen in deze B.B. behandelen specifieke vormen van internationaal bestuur. De nadruk ligt hierbij vooral op de Verenigde Naties; in het bijzonder de mogelijkheden van deze organisatie. Natuurlijk zijn er ook deze keer weer een aantal vaste rubrieken. Bijvoorbeeld een bijdrage van een afgestudeerde bestuurskundige en een portret van het nieuwe B.I.L.-bestuur. Nieuw is voortaan de bijdrage "Going Abroad"; dit keer door deelnemers aan het Erasmusprogramma die in januari vertrekken naar de Verenigde Staten. ◀ ◀

Werkgelegenheidsbeleid in India

"Meer mensen aan het werk: dat is de sleutel voor de oplossing van veel sociale problemen die ons land kent. Centrale opgave voor samenleving en regering is dan ook langs een veelheid van wegen werkgelegenheid te creëren." Deze passage uit de Regeringsverklaring van het kabinet-Kok heeft betrekking op de Nederlandse situatie. Hetzelfde kan echter gezegd worden voor de Indiase deelstaat Maharashtra. Ook daar kan werkgelegenheid een oplossing bieden voor veel van de sociale problemen, die de deelstaat kent. De deelstaatregering speelt een belangrijke rol bij het scheppen van die werkgelegenheid.

Mirjam van het Loo

De geschiedenis

In het begin van de jaren zeventig bleef de moesson in Maharashtra uit. Gevolg hiervan was dat miljoenen mensen, gedreven door honger en dorst, het platteland ontvluchtten. Zij gingen hun geluk in de steden zoeken.

De deelstaatregering reageerde hierop met een opmerkelijk initiatief, het "Employment Guarantee Scheme" (EGS), een werkgarantieprogramma, waarin elke werkloze plattelandarbeider recht heeft op werk. Indien geen werk beschikbaar is, zal de deelstaatregering een uitkering verstrekken. In 1979 werd dit recht op werk, of een uitkering, vastgelegd in de "Employment Guarantee Act". Tegenwoordig vinden gemiddeld een miljoen mensen per jaar werk in het EGS, waarvan meer dan de helft vrouw is.

De doelen

Eén van de belangrijkste doelen van het EGS is het verlichten van de armoede op het platteland van Maharashtra. Door het verschaffen van werk wordt aan werkloze plattelandarbeiders een bepaalde mate van bestaanszekerheid geboden. Via deze weg wordt ook migratie naar de grote steden (met name Bombay, maar ook Puna) tegengegaan.

Het te verrichten werk moet een bijdrage leveren aan de ontwikkeling van het platteland van Maharashtra. De werkgarantieprojecten hebben dan ook vaak betrekking op het verbeteren van de mogelijkheden voor landbouw, bijvoorbeeld door irrigatie, en het in stand houden van het milieu (onder andere door herbebossing).

De uitvoering

Iedereen die zichzelf als werkloze laat inschrijven, krijgt binnen twee weken werk aangeboden. Voorwaarde is dat er geen ander passend werk beschikbaar is. De deelnemers kunnen niet zelf het soort werk

uitkiezen. Ze krijgen het wettelijke minimumloon betaald. Projecten worden zoveel mogelijk binnen een straal van vijf kilometer rond een dorpje georganiseerd, zodat het voor de vaak aan huis gebonden vrouwen aantrekkelijker is zich in te schrijven. Soms is zelfs een crèche aanwezig.

De uitvoering van de werken geschiedt door de reguliere departementen en de lagere overheden binnen de deelstaat. Er is sprake van een matrixorganisatie. De "Revenue Departments" coördineren de zorg voor en het toezicht op de ontwikkeling van de werkgelegenheid. De "Technical Departments" zijn uitvoerende departementen die zorg dragen voor produktieve verbetering van de rurale infrastructuur. De eindverantwoordelijkheid voor het programma op deelstaatniveau ligt bij het "Ministry of Planning". Dit ministerie legt in blauwdrukken een schatting van de gevraagde arbeid vast. Daarnaast wordt aangegeven welke projecten er mogelijk zijn om aan die vraag te voldoen. Het geld, dat nodig is voor uitvoering van de projecten wordt voornamelijk opgebracht door in de deelstaat geheven belastingen. Ook wordt buitenlandse hulp ontvangen.

De baten

Het succes van het werkgarantieplan in de deelstaat Maharashtra is fascinerend. Het is echter geen revolutionair programma; het is overheidssteun. Toch heeft het programma het afgelopen decennium wel hongersnoden en grote aantallen doden voorkomen. Dit doordat een herverdeling van uitgaven en werkgelegenheid heeft plaatsgevonden richting achtergestelde kasten en andere economisch achtergestelde groepen. De acute armoede op korte termijn is beperkt en de inkomstenmogelijkheden zijn verbeterd.

iedere ingeschreven werkloze krijgt binnen 2 weken werk

De erkenning van het recht op werk heeft

geleid tot zelfachting en een gevoel van menselijke waardigheid bij de armen. Ook de stadsbevolking is blij met het EGS, omdat de trek naar de stad erdoor verminderd is.

Kritiek

De kritiek richt zich vooral op het nut van de uitgevoerde werken. Volgens onderzoek van het Tata Institute of Social Sciences in Bombay hebben de aangelegde werken niet geleid tot een structurele verbetering van het bestaan van de landarbeiders. De overheid lijkt daarin ook niet zo geïnteresseerd. Ze kijkt puur cijfermatig naar de uitgevoerde werken: de kilometers weg die zijn aangelegd, het aantal dammen, enzovoort.

Het eindgebruik van de gecreëerde produktiemiddelen is vaak laag. Enerzijds omdat het de overheid van de districten, die de projecten voort moet zetten, aan kennis en middelen ontbreekt. Anderzijds omdat de projecten niet aansluiten bij de belangen van de werkloze plattelandsarbeiders. Er wordt namelijk bij de selectie van een project weinig rekening gehouden met de belangen van de lokale begunstigden. Een ander probleem is dat het aanbod van werk lang niet altijd overeenstemt met de vraag ernaar. Soms worden projecten gestopt als gevolg van een tekort aan arbeiders, terwijl elders meer vraag dan aanbod van arbeiders is.

Aanbevelingen

Een hogere mate van actieve communicatie met en participatie door werkloze plattelandsarbeiders kan een aantal van de problemen met betrekking tot het EGS oplossen. Hierdoor zal namelijk beter inzicht worden verkregen in de vraag naar arbeid. Maar belangrijker is dat de te ondernemen projecten beter bij de belangen van de begunstigden zullen gaan aansluiten, waardoor een structurele verbetering van hun positie mogelijk is.

Een ander punt van aandacht moet de organisatie van de plattelandsarbeiders zijn. Zij zijn nu nog nauwelijks georganiseerd en waar

zij dit wel zijn, kunnen ze weinig invloed op de deelstaatregering uitoefenen. Er zullen meer organisaties moeten ontstaan, die activiteiten ondernemen ten gunste van de armen op basis van hun wettelijke rechten. Voorwaarde is wel dat deze organisaties een echte vertegenwoordiging van de belangen van de armen vormen.

Recht op werk in de overige deelstaten

In de andere deelstaten van India kent men geen wettelijk vastgelegd recht op werk vergelijkbaar met dat in Maharashtra. Wel wordt in twaalf deelstaten actie gevoerd om een "recht-op-werk"-wet. In Tamil Nadu en Andra Pradesh heeft dit al tot enig succes geleid. Beide deelstaatregeringen kondigden

aan in een aantal notoir droge gebieden experimentele werkgarantie-projecten te starten. Inmiddels zijn al enkele proefprojecten opgezet, maar is men nog niet begonnen met uitvoering hiervan.

Volgens sommigen zou het verankeren van het recht op werk in de grondwet een eerste stap zijn naar een echte Indiase revolutie: het creëren van een bestaansminimum voor allen. Het EGS is echter geen wondermiddel. Belangrijker is dat mensen op het platteland zich organiseren. Daarna zijn ze beter in staat andere rechten, zoals hogere lonen, af te dwingen. Dit kan een stapje in de goede richting betekenen voor de armen op het platteland van India. ◀◀

Geen tijd voor grote illusies

Professor A. van Staden

Hoogleraar Internationale Betrekkingen aan de vakgroep Politieke Wetenschappen van de Rijksuniversiteit Leiden en directeur van het Instituut voor Internationale Betrekkingen Clingendael

Eén van de grote platitudes in de discussie over de mondiale veiligheidsproblematiek betreft de uitspraak dat de euforie over het einde van de Koude Oorlog heeft plaatsgemaakt voor somberheid en bezorgdheid over de uitbarstingen van geweld in vele delen van de wereld (o.a. ex-Joegoslavië, de Kaukasus, Somalië en Rwanda).

Sommigen, zoals minister Pronk, voeden zelfs de gedachte dat er een causale relatie bestaat tussen de ineenstorting van de naoorlogse bipolaire orde en het uitbreken van conflicten in bijvoorbeeld Afrika. De grote mogendheden (de Verenigde Staten voorop) zouden niet meer geïnteresseerd zijn in het

lot van de jonge landen; ze zouden niet langer bereid zijn gewelddadige explosies te voorkomen door lokale potentaten in bedwang te houden. Dit argument doet een tikkeltje ironisch aan in het licht van vroegere verwijten dat de beide supermogendheden hun onderlinge rivaliteit naar de derde wereld exporteerden en de aanstichters waren van talrijke "wars by proxy".

Hoe dan ook, de Verenigde Naties is gaan delen in het wijdverbreide gevoel van malaise en teleurstelling over het onvermogen van de internationale gemeenschap om effectief tegen daden van barbarij op te treden. Juist het feit dat de volkerenorganisatie de laatste jaren door middel van vredesoperaties van uiteenlopende aard rechtstreeks betrokken is geraakt bij een ongekend groot aantal gewapende conflicten, versterkt dat gevoel.

Wie herinnert zich nog dat amper vier jaar geleden president Bush, in een vlag van retoriek, zijn landgenoten trachtte te begeistere met de boodschap dat de tijd rijp